

STILLE WATEREN

EVA NAGELKERKE

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Eva Nagelkerke
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Alison Archinuk / Trevillion Images
Foto auteur: © Eva Nagelkerke
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0463 1
ISBN 978 94 027 5841 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2019

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

TOEN

Zondag 22 februari 2009, 6.49 uur

- 1-1-2, wie wil je spreken: politie, brandweer of ambulance? –
- Ik... Ik weet het niet... –
- Ik kan je niet goed verstaan. Politie, brandweer of ambulance? –
- (gesnik) –
- Haal eens diep adem. Als je rustig bent, kan ik je helpen. Wie wil je spreken: politie, brandweer of ambulance? –
- Ik heb iets verschrikkelijks gedaan... (gesnik) –
- Blijf kalm. Wat is er gebeurd? –
- Het is echt heel erg. Jullie moeten nu komen! –
- Waar ben je? –
- Thuis... (gesnik) in Amsterdam –
- Ik verbind je nu door met de meldkamer in Amsterdam –

1

September 2018

De voordeur beneden die zachtjes dichtgaat. Het gekras van Lady's nagels over de plavuizen in de hal. Nee, niet nu al. Sophie kijkt op de wekker. Over vijf minuten wordt er op haar deur geklopt. Dan is het tijd om op te staan. Ze trekt het dekbed over haar hoofd en knijpt haar ogen stijf dicht.

Drie zachte klopjes op de deur.

Verhit gooit ze het dekbed van zich af.

'Sophie, het is zeven uur.' De deur gaat op een kier en het keurig opgemaakte gezicht van haar moeder verschijnt om de hoek. 'Je moest vandaag toch een kwartier eerder op je werk zijn?' Haar stem klinkt helder, alsof ze al uren wakker is. Ze blijft staan, haar hand losjes op de deurklink. 'Sophie?'

'Ik hoor je wel,' brengt Sophie schor uit. 'Ik kom al.'

Haar moeder loopt de kamer in. 'Wat klink je duf. Slechte nacht gehad?'

'Nee, hoor.' Met één hand moffelt Sophie haar kussen onder het dekbed.

Als een havik die een muisje in het gras ziet wegschieten, duikt haar moeder over Sophie heen.

Afwerend duwt ze haar armen omhoog. 'Mam, toe!'

Hoofdschuddend kijkt haar moeder op haar neer. 'Heb je weer liggen kauwen?'

'Dat weet ik toch niet? Ik ben net wakker!'

'Laat je kussen eens zien.' Haar moeder steekt haar hand uit naar het dekbed.

‘Nee.’

‘Dus je hebt wél liggen kauwen.’ Langzaam blaast haar moeder haar adem uit. Haar schouders bewegen mee naar beneden.

Nog even en dan komt de blik, weet Sophie. Ze zet zich schrap, al weet ze dat de teleurstelling van haar moeder door elke verdediging heen zal dringen, scherper dan het puntigste naaldje dat zich in je vlees boort. Allemaal kleine gaatjes, en je druppelt langzaam leeg.

Haar moeder knikt kort, alsof ze zichzelf wil bemoedigen. ‘Als je hebt liggen kauwen, moet je ’s avonds een extra pil.’ Ze kijkt Sophie indringend aan. Dan gaat ze op de rand van het bed zitten. ‘Je moet wel eerlijk tegen me zijn, Sophie. Anders gaat dit niet werken.’

‘Sorry,’ mompelt Sophie. ‘Maar het was heel weinig.’ Ze slikt. ‘Dus ik denk niet dat de medicatie meteen omhoog hoeft.’

De hand van haar moeder slaat het dekbed terug. Tastend gaan de vingers met de korte nagels over de roodbruine vlekken op de sloop. Ze wrijft de stof zachtjes tussen haar vingertoppen. ‘Zo goed als droog. Het moet aan het begin van de nacht zijn gebeurd.’ Geroutineerd haalt ze de sloop van het kussen. ‘Ik zal het er met je vader over hebben.’

Met haar tongpunt gaat Sophie langs de binnenkant van haar wangen. De huid voelt beurs en ribbelig. De wondjes prikken een beetje. Ze haat het dat ze dit doet. Wie ligt er nu ’s nachts zijn eigen wangen stuk te bijten? Maar ze merkt het zelf niet eens, alleen soms, als het heel erg is. Dan wordt ze midden in de nacht wakker met een stekende pijn in haar zachte wangvlees, haar mond vol bloed en het gevoel dat ze stikt. Op die momenten, als ze happend naar lucht overeind schiet in het donker, vergist ze zich weleens. Dan denkt ze dat het weer toen is.

Met brandende wangen buigt ze haar hoofd. Ze wil haar moeder niet aankijken.

‘Nou is het toch alweer laat.’ Haar moeder springt van het bed. ‘Ga jij snel douchen, dan leg ik je kleren vast klaar.’

Terwijl haar moeder met haar rug naar het bed in de kledingkast graait, glipt Sophie in haar nachthemd de gang op. In de badkamer vermijdt ze het om in de spiegel te kijken. Wanneer ze haar nachthemd over de radiator hangt, vangt ze toch een glimp op van haar bleke huid en haar bijna witte haren. Met haar ogen dicht stapt ze onder de douche. *Spook! Wat ben je toch een raar spook.*

*

In de woonkamer zijn haar vader en moeder op gedempte toon aan het praten. Zodra Sophie binnenkomt, stopt het gesprek.

Op de eettafel staat zoals elke ochtend het zachtgele ontbijtser vies met de zwarte haan en kip klaar op de plastic placemats. In het midden het boerenbontdienblad met het zoete beleg. Ernaast de botervloot en de beschuitbus. De glazen kan met melk. Sophies granola zit in een weckpot.

Haar vader heft zijn mes op ter begroeting. ‘Wil je wel tegen Jacobien zeggen dat ze er geen gewoonte van moet maken om jou zo vroeg te bestellen? Nu is het hele schema van je moeder in de war.’

Haar moeder zet Lady van haar schoot en legt de hondenborstel in de bovenste lade van het kastje naast de bank. ‘Ik maak het borstelen wel af als jullie straks weg zijn,’ zegt ze terwijl ze opstaat.

Sophie gaat op haar vaste plek zitten en schudt wat granola in haar kommetje. Snel voelt ze aan de kan met melk. Lauw. Die staat al minstens een uur hier op tafel, in de warme woonkamer. Bij haar theeglas liggen haar pillen klaar. De groen met oranje capsule en de kleine witte tablet. Ernaast een glas water.

Lady geeft een droog keffe en likt haar lippen af.

‘Nee, Lady, vrouwtje heeft nog niet “klaar” gezegd. Nog even wachten.’

Het lichtbruine hondje zet haar voorpootjes tegen de kuit van Sophies moeder.

‘Kijk, dit bedoel ik,’ zegt ze met een blik naar haar man. ‘Lady snapt er niets van.’

‘Marjolijn, geef haar nou gewoon dat stukje beschuit met sandwichspread.’ Haar vader strooit hagelslag op zijn boterham. ‘Anders kunnen we niet rustig ontbijten.’

Lady keft nog eens.

‘Ik vind het óók zielig, maar als ik het haar nu geef, wil ze straks weer.’ Met grote stappen loopt ze naar de tafel en gaat tussen Sophie en haar man in zitten. ‘We kunnen het maar het beste negeren.’ Met stijve bewegingen smeert ze een beschuit. ‘Hans, mag ik de hagelslag?’

In het witte licht van de hanglamp met de grillige metalen tentakels luisteren ze naar het gedempte gepraat op de radio.

Sophie kauwt op haar granola en kijkt naar de uitvergrote gezinsfoto aan de muur. Zelf is ze nog een baby daar. Haar broer Oscar zal een jaar of zeven zijn. Hij staat met Meneer Aap tegen zich aan gedrukt en lacht naar zijn kleine zusje in de armen van hun moeder. Wat kijkt haar moeder verliefd naar het witblonde wezentje in het roze jurkje. Eindelijk, haar dochter. Ze had er lang genoeg op moeten wachten. Ook haar vaders blik is op de baby gericht. Verbeeldt Sophie het zich, of ligt er een zorgelijk trekje om zijn mond? Nee, hij was natuurlijk gewoon moe. Kijk maar naar die zwarte wallen onder zijn ogen. Ze was een huilbaby. Dag en nacht krijste ze de longen uit haar lijf. Pas twee maanden oud, en ze had haar ouders al compleet uitgewoond.

Warme lucht botst in stootjes tegen haar blote kuit. Ze slikt een lauwe hap door. Lady zit naast haar stoel en kijkt haar aan, de ogen groot en rond, het kopje schuin. Lichtjes schudt Sophie haar hoofd naar het hondje.

‘Wat is er?’ De beschuit van haar moeder blijft halverwege hangen.

‘Niets,’ mompelt Sophie, terwijl ze met haar been Lady opzij probeert te schuiven.

‘Waarom zit je dan met je hoofd te schudden?’ Haar moeder kijkt niet naar Sophie, maar naar haar man.

‘Lady zit onder mijn stoel te bedelen. Ik schudde naar haar. Dat ze niets krijgt.’

‘Het is niets voor haar om te bedelen.’ Een wenkbrauw van moeder schiet omhoog. ‘Ik heb haar heel goed opgevoed. Toch, Hans?’

Hij knikt. ‘Het komt alleen maar doordat je het borstelen niet hebt kunnen afmaken,’ zegt hij vergoelijkend. ‘Als ze straks haar hapje heeft gehad, is alles weer normaal.’

Sophie verslikt zich bijna in de slap geworden granola. Goed opgevoed? Met wispelturig straffen en belonen afhankelijk gemaakt tot er van haar hondenwilletje niets meer over was. De hele dag loopt ze onzeker achter moeder aan, duidelijk bang om het fout te doen. Ze onderdrukt een zucht en steekt haar lepel weer in de lauwe melk.

‘En zuchten! Is er soms iets niet goed?’ Met een klap komt moeders koffiebeker neer op de beuken tafel. ‘Moet je nou zien hoe je met lange tanden zit te eten.’

Sophies vingers boren zich onder tafel in haar rechterdijbeen. Nog even, en dan staat ze in de winkel tussen de gladiolen en de rozen en hoort ze Jacobien op de achtergrond meezingen met de radio. ‘Ik vind het lekkerder als de melk koud is,’ zegt ze zacht voor zich uit. ‘Als hij niet al een uur buiten de koelkast staat.’

‘Begin je daar nu weer over? Ik word zo moe van deze discussie. Zo’n ijskoude plens melk op je nuchtere maag is niet goed voor je. Zeker niet met je medicatie.’

‘Maar ik heb er geen last van.’ Sophies hartslag versnelt. ‘Ik mag toch zelf wel bepalen –’

‘Sst!’ Met gefronste wenkbrauwen wijst haar vader naar de radio. ‘De fileberichten!’

Sophie schuift de halfvolle kom van zich af. Ze neemt haar pillen en slikt ze door met een slok water.

‘Het is weer een gekkenhuis op de A1,’ moppert haar vader.

‘Maar jij hoeft toch helemaal niet over de A1?’ vraagt Sophie. Elke ochtend die opwinding over de files, waar hij zelf nooit in staat. Hij rijdt voor DHL alleen maar in de stad.

‘Daar gaat het niet om! De stad en de snelweg zijn communicerende vaten. Als het daar vaststaat, kom ik er hier ook niet door.’ Met een getergd gezicht kijkt hij zijn vrouw aan. ‘Marjolijn, ga in godsnaam Lady afborstelen. Ik word gek van dat gehijg tegen mijn kuit.’ Zijn telefoon piept.

Pas nu valt het Sophie op dat het toestel naast zijn bord ligt. Vreemd. De regel is: geen telefoons aan tafel. Niet dat zij er een heeft.

Haar moeder veert overeind. ‘Wie is het?’

Haar vader swipet over het scherm. ‘Van je collega’s moet je het maar hebben.’ Hij legt de telefoon neer. ‘Sorry, Marjolijn, ik heb het echt geprobeerd.’

‘Dat meen je niet.’ Haar moeders stem schiet uit. ‘Nou, dan gaat het vanavond dus niet door voor mij.’ Ze zucht. ‘Ik zal het straks bij zwemmen meteen zeggen, dan kan ze iemand anders zoeken om mee te gaan.’ Met een ruk komt ze overeind. Er trilt een spiertje in haar kaak.

‘Waar gaat dit over?’ In Sophies buik rommelt het. Dit heeft vast iets met haar te maken. En niet op een goede manier.

Haar ouders wisselen een blik.

‘Wat is er?’ vraagt Sophie.

‘Gisteravond belde een vriendin van de zwemclub van je moeder,’ vertelt haar vader. ‘Haar man is ziek geworden. Nu heeft ze onver-

wacht een kaartje over voor vanavond. Voor een musical, waar je moeder graag naartoe wilde, maar die al uitverkocht was. *Soldaat van Oranje*.’

‘Maar dat is toch juist heel leuk, mam?’

Er valt een stilte.

Vanonder haar pony neemt ze de gezichten van haar ouders op.

Op de wangen van haar moeder branden twee vurige plekken. Terwijl ze met haar handpalmen op tafel steunt, kijkt ze haar man strak aan.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, want ik heb vandaag avonddienst.’ Met een licht samenknijpen van zijn ogen beantwoordt hij de blik van zijn vrouw. ‘En die heb ik niet kunnen ruilen. Heel jammer, Marjolijn, maar het is niet anders.’

Een loden bal dendert langs Sophies ribben naar haar maag. Zie je wel, haar schuld. *Jouw schuld! Jouw schuld!*

Haar moeder schraapt haar keel. ‘Nee, dat weet ik, Hans.’ Ze neemt haar bord van tafel. ‘Iedereen klaar met ontbijten?’ Zonder het antwoord af te wachten loopt ze naar de keuken.

‘Kan er echt niemand ruilen?’ Sophie probeert oogcontact te krijgen met haar vader. ‘Wat flauw. Jij valt zo vaak in voor je collega’s.’

‘Vrijdagavond, hè?’ mompelt hij. ‘Dan willen de mensen erop uit. Leuke dingen doen. Lekker uit eten. Een filmpje pakken.’ Haar vader staat op. Zijn gezicht is gesloten en hij blijft van haar weggijken.

‘Ik kan toch wel een paar uurtjes alleen blijven?’ pleit Sophie. ‘Ik ben negenentwintig. Er is vast een film op tv. Ik vermaak me wel. En dan kan mama tenminste...’

‘Nee, Sophie,’ zegt hij meteen. ‘Dat weet je best. We zouden geen rustig moment hebben.’

Met haar duimnagel drukt ze de ader aan de binnenkant van haar pols in. ‘Maar het gaat toch goed? Ik hou me aan de afspraken.’

Hij zwijgt met strakke mondhoeken.

Haar moeder komt de kamer weer binnen. Haar ogen zijn vochtig en er zitten donkerbruine veegjes onder. 'Gaan jullie nou maar. Anders komt ze nog te laat.'

'Sorry, mam.' Sophie schiet langs haar heen naar de gang, maar haar moeder pakt haar bij de elleboog.

'Het geeft niet, kind. We wisten waar we aan begonnen.'

2

‘Vind je het echt niet erg om in je eentje de planten en bloemen buiten te zetten?’ vraagt Jacobien. Ze schuift de zijdeur van de bestelbus dicht en kijkt op haar horloge. ‘Ik moet nu weg, want ik moet de hele kerk nog versieren. En de bruid is een zenuwpees.’

‘Ga maar, hoor. Ik zet alles klaar en daarna begin ik aan de week-endboeketten.’

‘Je bent een engel. Zo fijn dat je eerder kon komen!’ Jacobien steekt haar duim op. ‘Denk je eraan om dat bedrijf met het lustrumfeest te bellen dat de bloemen vanmiddag een uurtje later komen?’

‘Doe ik. Staat het nummer in de klapper?’

‘Ja, bij vandaag. De Jong of Jongstra, of zoiets. Cv-techniek.’

Als Jacobien is weggereden, loopt Sophie niet meteen naar binnen. In de zachte ochtendzon laat ze haar ogen over de lege houten tafels voor de bloemenwinkel dwalen. Hoe zal ze alles eens neerzetten? Jacobien doet het altijd op kleur, met de planten die het verst in de bloei zijn vooraan. Het lijkt haar leuker om te proberen te schilderen met de kleuren. Rode gerbera's en rozenbottels eruit laten knallen tegen een achtergrond van witte bloemen. In de winkel is het stil. De radio staat nog niet aan. Van achter uit de winkel rolt ze de eerste kar naar buiten. Lichtroze herfstasters met roestbruine dahliã's. Daar kunnen die koperen potjes mooi bij.

Net als ze de gietijzeren merels strategisch tussen het groen heeft geplaatst, komt er een vrouw naast haar staan.

‘Wat enig zo,’ zegt ze. ‘Net een schilderij.’

‘Echt?’ Sophie gloeit. De vrouw zou het niet begrijpen, maar die paar woorden tillen haar op. Ze bergt de woorden zorgvuldig op in een laatje, dat ze later nog eens open kan trekken om er opnieuw van te genieten.

‘Ja, echt,’ zegt de vrouw lachend, en ze loopt naar binnen.

Sophie zweeft achter haar aan. ‘Kan ik u helpen of wilt u eerst even rondkijken?’ Haar stem galmt in de stille winkel. Snel loopt ze naar de toonbank om de radio aan te zetten.

‘Ik wil een bos van die paarse gladiolen.’

‘U mag ze zelf pakken.’

‘Is Jacobien er niet?’ vraagt de vrouw als ze de bos gladiolen op de toonbank legt.

‘Nee, die is bezig met de bloemen voor een bruiloft. Ze komt rond lunchtijd terug.’ Sophie pakt de bloemen op. ‘Voor uzelf, of is het een cadeautje?’

‘Voor mezelf.’

‘Hebt u een stempelkaart?’

De vrouw haalt hem uit haar portemonnee. ‘Bijna vol.’

Als de vrouw de winkel uit is, snuift Sophie de zware bloemengeur op. De septemberzon valt door de blauwe en groene vazen in de vensterbank naar binnen en werpt kleurige banen op de Portugese tegels op de vloer. Met een licht gevoel in haar borst stapt ze achter de toonbank vandaan. Alleen, tussen de bloemen. Zo fijn.

*

Om kwart voor twee komt Jacobien de winkel binnen. Haar gezicht is rood, en het lichtblauwe jasje van haar mantelpakje heeft donkere vlekken onder de oksels. ‘Wat een drama!’ Ze smijt een zakje van de snackbar op de toonbank. ‘Echt een vreselijk stel! Totaal geen oog voor de bloemen. Ik had het zó mooi gemaakt en ik liep daar

maar te rennen, maar er kon geen complimentje af.' Ze scheurt het zakje open en haalt er een broodje kroket uit. 'Ik verga van de honger,' zegt ze, waarna ze een grote hap neemt. 'Ik mag lijden dat ze binnen een jaar in een vechtscheiding liggen,' voegt ze er kauwend aan toe. 'Hier alles goed gegaan? Buiten ziet het er prachtig uit, trouwens!'

'Dank je.' Sophie zet de radio iets zachter. 'Het was een drukke ochtend, maar volgens mij is het best goed gegaan. De gladiolen zijn bijna op en de herfstasters ook.' Ze pakt de toonbank vast. 'Ik ben ook aan de weekendboeketten begonnen. Kijk, ze staan al voor.' Nauwlettend houdt ze Jacobiens gezicht in de gaten.

'In je eentje?' Haar mond afvegend draait Jacobien zich om. Ze loopt naar de emmers. Met haar hoofd schuin bestudeert ze de boeketten. 'Goh, ik vind ze...' Ze aarzelt.

In Sophies borst spant zich een veer aan. 'Ja, sorry, ik heb het iets anders gedaan.'

'Dat zie ik.' Met haar duim en wijsvinger wrijft ze over een eucalyptusblad.

'Het klopt wel, qua prijs, hoor,' zegt Sophie iets te hard. Ze grist een papiertje vanonder de kassa en geeft het aan Jacobien. 'Hier heb ik het uitgerekend.'

Afwezig laat Jacobien haar blik over de cijfers glijden. 'De boeketten zijn super!'

Sophie laat haar ingehouden adem ontsnappen.

'Heel bijzonder. Wat een combinaties. Die gaan vast als warme broodjes.' Ineens pakt ze Sophie met beide handen bij haar schouders. 'Ik heb een idee.' Met glanzende ogen kijkt ze haar aan. 'Je werkt hier pas drie maanden, maar ik zie je groeien. Wat je vandaag hebt gemaakt, dat zou ik zelf niet eens hebben bedacht. Je hebt er echt oog voor.'

Sophie zuigt haar woorden op.

‘En je bent een fijne werknemer. Ik kan op je bouwen en je bent ook niet te beroerd om eens wat extra’s te doen, zoals vanochtend.’

Onopvallend probeert Sophie aan haar gezicht af te lezen of er iets achter al die aardige woorden zit. Wil ze misschien iets van haar? Als ze maar niet gaat vragen of ze voortaan elke ochtend vroeger wil komen. Daar gaan haar ouders nooit mee akkoord. ‘Dank je, maar –’

‘Je weet nog niet eens wat ik wil gaan zeggen!’ Jacobien pakt het boeket waar Sophie zelf het meest tevreden over is. ‘Kijk nou! Als je dit al kunt maken zonder dat je ervoor hebt geleerd, kun je nagaan wat het wordt als je de opleiding zou doen.’

Sophie doet een stap naar achteren.

‘Kijk niet zo verschrikt.’ Jacobien glimlacht. ‘Het is leuk! Echt! En ik wil hem voor je betalen.’

‘Ik kan niet een hele opleiding gaan doen.’ Ze schudt met haar hoofd. ‘Sorry.’

‘Nou, opleiding is een groot woord. Acht vrijdagmiddagen in Utrecht en dan ben je bloemist.’ Met een plons zet ze de bloemen weer in de emmer. ‘Wat is er tegen om een cursus te doen? Krijg je nieuwe ideeën, kom je andere mensen tegen. En ik vind het ook fijn als jij wat meer kennis hebt. Dan kun je nog eens wat van me overnemen. Wie weet open ik nog een ander filiaal, dan kun jij mooi hier de boel runnen.’

Het bloed stijgt Sophie naar de wangen. Dit is te veel, te snel. Ze werkt hier pas drie maanden, vier ochtenden in de week. En dan staat ze één keer een paar uur alleen in de winkel, en dan roept Jacobien meteen dat ze de tent kan overnemen? Ze blaast over haar klamme bovenlip. Acht keer een middag niet thuis bij haar moeder maar iets nieuws leren. In Utrecht, met andere mensen. Haar bloed gaat sneller stromen. Alleen: wat moet ze met mensen die ze niet kent? En haar ouders vinden het nooit goed.

‘Goed zo, denk er maar eens over na.’ Met een voldane grijns stopt Jacobien het laatste hapje kroket in haar mond. ‘Je hebt talent voor bloemen.’

‘Ik wil het niet. Ik bedoel, het kan niet,’ verbetert ze zichzelf snel.

‘Hoezo niet? Je hebt toch niets anders te doen op vrijdagmiddag? En ik betaal, zoals ik al zei.’ Jacobiens stem krijgt een scherp randje. ‘Het is zonde als je deze kans laat schieten.’

Sophie slikt. ‘Het is ontzettend aardig van je, maar ik kan het niet aannemen. Je doet al zoveel voor me door me hier te laten werken.’

‘Het is niet alleen maar uit naastenliefde, hoor. Ik zocht allang iemand voor de ochtenden. En onze moeders zijn al zo’n tijd vriendinnen, dat ik er niet lang over na hoefde te denken toen je moeder vroeg of ik een baantje voor je had.’ Met een warme blik kijkt ze Sophie aan. ‘Nu ik je beter heb leren kennen, gun ik je gewoon een stip op de horizon. Die cursus is perfect.’

Ongemakkelijk schraapt Sophie met haar voet over de grond. Haar toekomst is een donker gat waar ze liever omheen loopt. De dagen rijgen zich aaneen en ze is blij als er weer een voorbij is, al ziet ze dan direct weer op tegen de volgende. Verder dan een dag vooruit kijkt ze niet, want dan verdwaalt ze in het bos dat tussen haar en de einder ligt, het donkere woud van leegte en niet weten hoe verder. ‘Eerlijk gezegd weet ik nog helemaal niet wat ik wil,’ mompelt ze.

‘Maar ik weet het wel! Je bent geboren voor bloemen.’ Met kordate stappen loopt Jacobien naar achter. ‘Die cursus begint over een maand. Laat het me maar weten.’ Ze verschijnt met een bos takken in de deuropening van het magazijn. ‘Ze hebben die kronkelhazeelaar weer niet op de goede maat aangeleverd.’ Een snelle beweging met haar handen en de stevige takken breken als luciferhoutjes. ‘Hup, twintig centimeter eraf.’ Neuriënd verdwijnt ze weer naar achteren.

Sophie kijkt om zich heen. Een paar uur geleden voelde ze zich hier voor het eerst sinds lange tijd een beetje zichzelf. Het was bijna geweest alsof ze een normaal iemand was, lekker bezig op een zonnige ochtend. Nu stompt de werkelijkheid haar hard in haar maag. Ze had maar alsof gedaan. Haar leven is niet normaal. Zij is niet normaal.

Nee, Sophie, luister niet naar die nare stem. Je moet jezelf niet zo afbranden, dat heb je beloofd. Ze haalt diep adem. Ga iets doen. De prijkaartjes moeten nog aan je boeketten.

Uit het bakje onder de toonbank haalt ze de groene ijzerdraadjes en de kartonnen kaartjes. Ze zet de radio harder en concentreert zich op het schrijven van de prijzen. Drie boeketten van tien euro, vijf van vijftien en zes van twintig. Als ze het eerste ijzerdraadje door het voorgestane gaatje duwt, prikt ze zich in haar vinger. Helderrood bloed spat op het bruine kaartje. Verdomme. Ze verfrommelt het kaartje en gooit het in de prullenbak. Het wordt wazig voor haar ogen. *Stel je niet zo aan.*

Ze pakt een nieuw kaartje. Was het nou? Tien, vijftien of twintig euro? Ze weet het niet meer. Haar blik schiet naar achteren. Als Jacobien haar maar niet zo ziet stuntelen. Ze grist de kaartjes en de ijzerdraadjes van de toonbank en loopt ermee naar de emmers met de boeketten. Opnieuw peutert ze een draadje door een kaartje. Wanneer ze het om een rozenbottel knoopt, knakt ze met haar knokkels de sneeuwwitte roos ernaast. 'Nou!' gromt ze. Nu moet ze het hele boeket loshalen om de roos te vervangen. Of kan ze hem er zo uit krijgen? Ruw geeft ze een ruk aan de hangende kop van de roos. Het kreng breekt af, en ze smijt hem op de grond. Klotebloemen. Hoezo is ze ervoor geboren? Ze hoeft maar in de buurt te komen of ze vallen van ellende uit elkaar.

Daar gaat ze weer met die nare gedachten over zichzelf. Met gloeiende wangen staart ze naar de volle knop op de grond.

Wat doet ze hier, in deze bloemenwinkel? Dit is ze nooit van plan

geweest. Ze is na de havo toch geen Pedagogiek gaan doen omdat ze bloemist wilde worden? Het was zo'n bevrijding geweest om uit huis te gaan, op kamers te wonen, en ze had nog veel verder weg willen trekken. Voor Warchild naar Afrika, of Zuid-Amerika, overal. Maar hier had ze niet willen eindigen. Op de Gijsbrecht van Amstelstraat in Hilversum. In Jacobiens Bloemenboutique. Al was het hier nog altijd beter dan bij haar moeder thuis.

Dan ziet ze de gezinsfoto weer voor zich, thuis aan de muur. De lieve blik van haar moeder. Hoe kan ze zo gemeen over haar denken? Wat is ze toch een rot dochter.

Blijf daar niet staan kijken. Raap die roos op en ga aan het werk.

Uit het magazijn klinkt het geluid van de telefoon.

Mechanisch prijst Sophie de rest van de boeketten. Als ze een hand op haar schouder voelt, draait ze zich met een ruk om.

‘Dat was mevrouw Jongstra aan de telefoon,’ begint Jacobien. ‘Ze vroeg zich af waar de bloemen blijven.’

Sophie knippert met haar ogen.

‘Jongstra, cv-techniek. Lustrum. Bloemen voor de vrouwen van de werknemers. Ik zou de bloemen om halftwee bezorgen, maar jij zou bellen dat het een uurtje later werd.’

Nu weet ze het weer. Maar ze had het vanochtend zo druk gehad met bloemenwinkeltje spelen, dat ze er geen tel meer aan had gedacht. Wat ontzettend stom. ‘Wat erg, sorry.’ Ze balt haar vuisten. ‘Hoe heb ik dat nou kunnen vergeten? Je hebt het me nog zo gevraagd en –’

‘Ho! Rustig!’ Met beide handen pakt Jacobien haar vast. ‘Zo erg is het niet. Gewoon een foutje. Dat kan iedereen gebeuren.’

‘Nee, dat... zeg je alleen maar,’ stamelt Sophie. ‘Zoiets zou jou nooit overkomen.’ Haar onderlip trilt.

‘Sophie, doe even...’ Jacobien stopt abrupt. ‘Vergeet het nou maar. Je hebt het verder juist zo goed gedaan vandaag.’ Haar blik

schiet langs Sophie naar buiten. 'O, je vader is er al. Ga maar snel. Je had toch geen jas bij je?' Zachtjes duwt ze Sophie naar de deur. 'Ik regel het hier verder. Komt allemaal in orde. Ga jij maar lekker weekend houden.'

Buiten klinkt getoeter.

'Volgens mij heeft hij haast,' merkt Jacobien op.

Sophie knikt en wil de deur uit lopen. 'O, ik moest nog een prijskaartje maken. Van vijftien.'

'Goed dat je het zegt.'

Ze opent haar mond, maar durft niet te zeggen dat er ook een geknakte roos moet worden vervangen. 'Oké, fijn weekend.' Als ze al buiten staat, komt Jacobien achter haar aan.

'Denk na over die cursus, goed? Heb het er maar eens met je ouders over. En met je broer.'

Sophies vader gebaart dat ze moet komen.

Met een verontschuldigende blik naar Jacobien maakt ze zich uit de voeten.

'Doen hoor!' roept Jacobien haar na. 'Ik hoor het volgende week wel.' Sophie duikt in de auto en slaat het portier achter zich dicht.

'Waar bleef je nou?' Haar vader trekt hard op. 'Ik heb nog vierendertig pakjes in de auto liggen en ik stond dubbel.'

'Sorry,' mompelt Sophie.

De rest van de weg leggen ze zwijgend af. Pas als haar vader stopt voor het huis met de rode deur, is haar hartslag weer enigszins normaal.

'Ik kom je over een uur halen. Zorg dat je klaarstaat, dan breng ik je meteen door naar huis.'

Ze heeft het portier amper achter zich gesloten, of hij rijdt al weg. Vanaf de stoep loopt ze langzaam de betonnen treden omhoog. Nog voordat ze de leeuwenkop op de glanzende lak kan laten neerkomen, gaat de deur open.